

[Første næstformand]

(Beslutningsforslag nr. B 70).

Medlemmer af Folketinget Poul Nielson (S), Gravensen (S), Hans Hækkerup (S), Helge Mortensen (S) Taanquist (S), Birte Weiss (S), Jørn Jespersen (SF), Riishøj (SF), Bente Søltøft (SF) og Dagmar Mørk Jensen (RV) har meddelt mig, at de ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om ændring af lov om varmforsyning. (Begrænsning af elvarme).

(Beslutningsforslag nr. B 71).

Skriftlig fremsættelse af forslag:

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Hermed tillader jeg mig for det høje Folketing at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af retsplejeloven, lov om fremgangsmåden ved inddrivelse af skatter og afgifter m.v. og lov om retsafgifter. (Arrest og forbud, appel i fogedsager m.v.).

(Lovforslag nr. L 133).

Lovforslagets hovedformål er at gennemføre en almindelig revision og modernisering af retsplejelovens fogedretlige regler om arrest og forbud og i den forbindelse foretage en skærpelse af betingelserne for at kunne benytte disse såkaldte foreløbige retsmidler. Endvidere foreslås en ændring af reglerne om appel i fogedsager.

De foreslåede regler bygger på Retsplejerådets betænkning om arrest og forbud.

Det har givet anledning til kritik, at *arrest* som et foreløbigt retsmiddel kan misbruges, navnlig i tilfælde, hvor arrestbegæringen alene støttes på, at kreditor (rekvirenten) har en forfalden fordring på skyldneren. Her kan arresten anvendes som et pressionsmiddel mod skyldneren og som en genvej til et hurtigt udlæg på grundlag af et retsforlig, der indgås under arrestforretningen.

På denne baggrund foreslås det at skærpe betingelserne for at kunne foretage arrest ved at stille krav om, at kreditor i fogedretten skal antageliggøre, at muligheden for senere fyldestgørelse vil blive væsentligt forringet, hvis arrest ikke foretages. Kreditor kan f.eks. henvise til, at skyldneren vil tage varigt ophold i udlandet eller foretager usædvanlige forretningsmæssige dispositioner.

Anvendelsen af *forbud* har i de senere år givet anledning til omtale og kritik, navnlig i de såkaldte benzinsager, hvor benzinselskaber har fået nedlagt forbud over for en række benzinførhandlere, fordi de havde indgået overenskomst om forhandling af benzinprodukter fra et andet benzinselskab.

Baggrunden for kritikken er bl.a., at det efter de gældende regler er en tilstrækkelig betingelse for nedlæggelse af et forbud, at en ret kan være krænkert. Kan man ikke føre bevis herfor, kræves blot, at der stilles sikkerhed for den skade og ulempe, som forbudet mod at foretage bestemte handlinger kan forårsage.

Der foreslås derfor en begrænsning i adgangen til at få nedlagt fogedforbud ved at skærpe beviskravene, således at forbud kun kan nedlægges, hvis det godtgøres eller sandsynliggøres, at betingelserne herfor er opfyldt.

Endelig foreslås en ændring af *appelreglerne i fogedsager*, således at kære bliver den eneste appelform i fogedsager, men med en videre adgang for landsretten til at bestemme mundtlig forhandling. Denne appelform vil i mange tilfælde være billigere for parterne og muliggøre en arbejdsmæssig lettelse for landsretterne.

Idet jeg i øvrigt henviser til lovforslaget og de ledsagende bemærkninger, skal jeg hermed anbefale forslaget til det høje Tings velvillige behandling.

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Hermed tillader jeg mig for det høje Ting at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af borgerlig straffelov. (Prøveløsladelse og vold m.v.).

(Lovforslag nr. L 134).

I Folketinget har vi ofte drøftet straffesystemets funktion i kriminalitetsbekæmpelsen. Der er i den sammenhæng med rette blevet peget på, at kriminaliteten ikke kan bekæmpes alene gennem strafferetlige foranstaltninger. Dette bør dog ikke udelukke en nærmere overvejelse af, om straffesystemets muligheder som kriminalitetsdæmpende faktor er udnyttet godt nok.

I den forbindelse er der også grund til at overveje, om der fra samfundets side i dag reageres over for forbrydelser på en måde, der er kommet ud af trit med, hvad almindelige borgere oplever som rimeligt. Efter min opfattelse er det vigtigt at sikre, at borgerne ikke mister tilliden til retssystemets evne til at gribe effektivt ind over for forbrydelser.